

Από την μεταλειτουργική διάρκεια των Χριστουγέννων στην Παιονία - Του Μητροπολίτη Γουμένισσης

/ Γνώμες

Άπό τήν μεταλειτουργική διάρκεια τῶν Χριστουγέννων στήν Παιονία

Τά Χριστούγεννα θά διαρκοῦν εἰσέτι ἐπὶ πολύ, γιά τίς φολκλορικές ὠραιοποιήσεις τῶν ὄψεων τῆς κοινωνίας, τῶν ὄψεων τῆς διαπολιτικῆς κοινωνιστικῆς ὁμογενοποίησης· μιᾶς βαθιάς καί τόσο ἀφόρητης, καί συνάμα τόσο ἐπιφανειακῆς κοινωνιστικῆς ὁμογενοποίησης...

Κι ἐνῶ βλέπουμε πολλούς ἡλεκτρικούς στολισμούς καί φολκλόρ, κατά κανόνα προτιμῶνται σήμερα ἐπιμόνως “οἱ γιορτές” ἀντὶ τῶν ἄλλοτε “Χριστουγέννων”, κι ὁ Χριστός τῶν Χριστουγέννων ἐλλεῖπει ἀπὸ τά ἐπίσημα εὐχολόγια τῶν νέων εὐχετικῶν ἐθισμῶν καί προπαντός τῶν Εὐρωπαϊκῶν διαύλων ἐξουσίας καί ἐπιρροῆς. Ἀπωθούμενος ἀπὸ τὴν ἐπικαιρότητα τῆς συνειδήσεως καί τῶν λόγων.

Ίσως, όπως τώρα τελευταία λέγεται, για την αποτροπή κάθε διακινδύνευσης, “διά τόν φόβον τῶν ἀλλοπίστων” πού μεταβολίζουν την γηραιά ήπειρο όλοένα καί μαζικότερα.

Προσχήματα έξαπάτησης από μία διεθνική συλλογική “χοάνη” συγχρονισμοῦ; Ποιός ρεαλιστής θά τό απέκλειε; Αὐτή ὅμως ἡ “χοάνη” ποτέ της δέν φιλοσόφησε (για θεολογία οὔτε λόγος) περί τόν ἄχρονο Θεό πού ἐνανθρώπησε ἀναδεχόμενος καί “συγχρονίστηκε” ταπεινούμενος μέ τήν ἀνθρώπινη ἱστορία “ἐν ἡμέραις Ἡρώδου” γιά ὅλους ἐμᾶς.

Αὐτό τό μόνο ἀσύγκριτο μεγαλεῖο τῆς πανανθρωπότητος καί κάθε ἀνθρώπου, ἡ ἐνανθρωπισμένη συγκατάβαση τοῦ Θεοῦ, ποιόν ἀγγίζει ἀπό τούς ἐπικαίρους τῆς ἱστορίας;

Τουλάχιστον ἐμεῖς οἱ Ἑλλαδίτες θά ἔπρεπε νά διαθέτουμε ἰσχυρότερη μνήμη μιᾶς μακρᾶς ὀλοζώντανης παρακαταθήκης, πού ἄντεξε δουλεῖες καί δουλεῖες καί ξαναστήθηκε γύρω ἀπό τήν “ψυχή” μας, πού εἶναι ἡ ἐκκλησιακή πίστη καί ταυτότητα. Νά μήν ἀποδεικνυόμαστε τόσο τραγικά ὑστερημένοι ἀπέναντι σέ ἥρωες καί μάρτυρες τῶν περυσινῶν (1922) καί τῶν προπερσινῶν (1821) ἐπετειακῶν μνημοσύνων καί τῶν νεότερων ἐθνικῶν ἐπετειῶν, πού προέτασαν “τοῦ Χριστοῦ τήν πίστη τήν ἀγία καί τῆς πατρίδος τήν ἐλευθερία”!

Εὐτυχῶς, πού ἡ ἐκκλησιαστική ποιμαντική δέν σταμάτησε νά εἶναι καί νά γίνεται περιζήτητη. Φαίνεται παλαιομοδίτικη πρακτική, κι ὅμως περιπτύσσεται (μέ χίλιους δυό τρόπους προσφορᾶς) μέ σεβασμό καί φροντίδα τήν διαρκέστερη ἀνθρώπινη ἀνάγκη τῆς νεολαίας γιά θύμηση καί ἔγνοια στοργῆς, γιά μετάδοση καί ἔμπνευση κοινωνικότητας, γιά ἀνταπόκριση καί ἐξυπηρέτηση τῶν στοιχειωδέστερων ἀναγκῶν.

Καί αὐτό τό διενεργεῖ πρὸς ὅλους ἡ Ἐκκλησία, ὅπως ἀποδείχθηκε στίς ἀρχές τῆς λήγουσας χρονιᾶς μέ τούς σεισμοπαθεῖς τῆς Τουρκίας καί τῆς Συρίας καί ὅπως ἀποδεικνύεται μέ τίς τόσες κοινωνικές δομές μεταναστῶν (προπαντός παιδιῶν) πού διαθέτει καί συντηρεῖ ἡ Ἐκκλησία μας. Δέν ἀγνοεῖ οὔτε ἀμνημονεῖ ἡ Ἐκκλησία περί τήν ἀγιασμένη οἰκουμενικότητα τῆς ἀνθρωπιᾶς της.

Ὅμως, μέ τήν ὁργανωμένη ἐθελοντική καί συμμετοχική διακονία της, ἡ Ἐκκλησία ἐπιχειρεῖ νά δίνει μιά προτεραιότητα καί στούς λησμονημένους καί παραμελημένους τῆς ἐπίσημης Ἑλλαδικῆς φροντίδας καί τῶν ἐπίσημων σχεδιασμῶν. Κι αὐτοί εἶναι πολλές ὁμάδες πληθυσμοῦ, πού ἴσως ἐπαυξηθοῦν καί ἀποζητήσουν καθ' ἑαυτούς ρεαλιστικούς ἀνασχεδιασμούς τρόπων ἐπιβίωσης.

Μιά τέτοια ὁμάδα εἶναι τά παιδιά. Τά παιδιά τῶν σημερινῶν φυσιολογικῶν

οικογενειών, πού όμως παραφθείρονται από τό διαδικτυακό φορμάρισμα διαβίωσης, από τά ένδοοικογενειακά έλλείμματα στοργής κι από τήν επίσημη κοινωνική καί κρατική άδιαφορία για τό διογκούμενο πρόβλημα.

Ἡ Ἐκκλησία δέν παύει νά μεριμνᾷ, νά ἀγωνιᾷ, νά φροντίζει, νά μένει ἀνοιχτή στίς σιωπηλές ἢ τίς ἠχηρές “κραυγές” τῶν παιδιῶν μας. Τά παιδιά μας σήμερα δέν μαθαίνουν (παρά ἐλάχιστα) γιά τόν Χριστό, τήν Παναγία, τούς Ἁγίους, τούς Δικαίους, τούς ἥρωες, τήν ἐκκλησιαστική ταυτοποίηση, τήν χριστιανική ἀνθρωπολογία, τήν μακρά ρωμέηκη ἐνιστορικότητα. Καί οἱ γονεῖς ἀμελοῦν νά τούς μεταδώσουν τήν ἀγνοημένη σχέση μέ τόν Χριστό (τουλάχιστον ὡς “ψυχή” τῆς Ρωμhosσύνης, “ψύχωμα” τοῦ Ἑλληνισμοῦ, “ἐμψύχωση” ὅλου τοῦ κόσμου). Ἄλλωστε καί οἱ ἴδιοι οἱ γονεῖς δέν ἐνδιαφέρονται νά Τόν ὑποδεχθοῦν καί νά Τόν ζήσουν μέσα στό σπίτι καί ἔξω στήν κοινωνία ἀπό κοινοῦ.

Ὅποτε ἀπομένει γιά τήν Ἐκκλησία ἕνας μείζων καί κρίσιμος ρόλος, μιά ἐπανακατήχηση τοῦ λαοῦ μας. Κάθε εὐκαιρία διαλόγου γίνεται μέριμνα ἔμπονης φροντίδας καί συμπαράστασης. Ἡ λειτουργική συνεχῆς προσευχή της εἶναι ἀναπνοή ζωῆς γιά τό κοινωνικό-ἐνοριακό σῶμα, γιά τά παιδιά, γιά τίς δομές μάθησης καί κοινωνικοποίησης καί ὅσους τίς ἐξυπηρετοῦν.

Σ’ αὐτά τά πλαίσια λειτουργοῦν σέ μᾶς οἱ κατ’ ἔτος κατασκηνωτικές διοργανώσεις. Τό καλοκαίρι τῆς παρερχόμενης χρονιᾶς, τά παιδιά μας κυρίως ἀπό τίς μεγάλες ἐνορίες τῆς Γουμένισσας, τῆς Ἀξιούπολης καί τοῦ Πολυκάστρου (καί ἄλλες ἐνορίες) φιλοξενήθηκαν σέ δομές τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δράμας.

Από αυτές τίς ένορίες έφέτος —σύμφωνα μέ μιά πάγια όργανωμένη παράδοση— γονείς καί παιδιά καί οί κατασκηνωτικοί συνεργάτες συγκεντρώθηκαν πάλι στήν εύρύχωρη καί έξαιρετικά φιλόξενη αίθουσα τής Ένορίας Παναγίας “Άξιόν Έστιν” Άξιουπόλεως, τό μεσημέρι τής δεύτερης μέρας τών Χριστουγέννων. Τά μέν παιδιά γιά μιά συλλογική άνανέωση τών εύχάριστων καί δημιουργικών Κατασκηνωτικών έμπειριών. Οί δέ μεγαλύτεροι μέ όσα παιδιά τους δέν συμμετείχαν στίς κατασκηνώσεις, γιά μιά μεταλειτουργική βίωση τών Χριστουγέννων.

Παραβρεθήκαμε καί εύλογήσαμε κι αύτήν τήν θαυμάσια διοργάνωση, πού πρίν μία 20ετία τήν είχε είσηγηθεϊ σ’ έμάς ό τότε Πρωτοσύγκελλος π. Δωρόθεος, καί νύν Μητροπολίτης Δράμας. Άσμένως τήν υιοθετήσαμε καί τήν πραγματοποιοῦμε κάθε χρόνο. Μαζί μέ τόν Σεβασμιώτατο έμπνεόμενοι άπό τήν χαρά καί τόν ένθουσιασμό τόσων παιδιών καί νέων καί γονέων, άπευθύναμε εύχές έγκαρδίσωσης καί έπαίνου

τῶν μετασχόντων. Ἐπιβραβεύσαμε διὰ λόγων τοὺς ἀξιόλογους ὁργανωτὲς τῆς συνάντησης π. Ἰγνάτιο Καλογεράκη, ἡμέριο Ἀξιουπόλεως καὶ γενικό ἀρχιερατικό μας ἐπίτροπο, καὶ π. Ἐμμανουήλ Λεβαντῆ, ἡμέριο τῆς Ἀγίας Τριάδος Πολυκάστρου. Συναποκομίσαμε —ὠριμότεροι καὶ νεότεροι καὶ παιδιά— κάτι πού θὰ χαρακτηρίζα ποιμαντικά ὡς “μεταλειτουργική διάρκεια τῶν Χριστουγέννων”.

Ὁ λόγος δόθηκε καὶ στὸν ὁμοτράπεζο **Δήμαρχο Παιονίας κ. Κωνσταντῖνο Σιωνίδη**, πού διακρίνεται γιὰ τὸ ὀρθόδοξο φρόνημά του καὶ τὴν πνευματική του καλλιέργεια, ὅπως ἡ μητέρα του τοῦ εἶχε ἐμπνεύσει ἀπὸ μικρὸ παιδί· ὁ ἴδιος συνεχάρη τοὺς διοργανωτὲς καὶ συνεργάτες, κυρίως δέ τὸν π. Ἰγνάτιο πού ἐπιμελήθηκαν γιὰ τὸ πραγματοποιηθέν τραπέζι ἀγάπης, τὸ ὁποῖο καὶ ἐνίσχυσε. Εἶχαμε τελέσει τὸ πρωὶ τῆς ἴδιας μέρας τὴν χειροτονία εἰς πρεσβύτερον τοῦ διακόνου π. Ραφαήλ στὴν Ἱερά Μονὴ τῆς Παναγίας Γουμένισσας, μέ συλλειτουργό τὸν **Σεβασμιώτατο Δράμας κ. Δωρόθεο**, καὶ στή συνέχεια στὴν Ἱερά Μονὴ Ἀγίων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης Γρίβας τελέσαμε τὴν βάπτισι τοῦ μικροῦ Δημητρίου, τρίτου παιδιοῦ τοῦ Νικολάου Κουρκούλη καὶ τῆς Ἑλένης Βασιλακάκη ἀπὸ τίς Σέρρες, γονεῖς τῆς ὁποίας ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἐπισκοπικῆς μας διακονίας ἦλθαν συναντιλήπτορες γιὰ τὸν πνευματικὸ καταρτισμὸ τους.

Προσελθὼν λοιπόν, ἀμέσως μετὰ, στὴν ὁμορφὴ ἐορταστικὴ σύναξι τῶν παιδιῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν τους στὴν θαυμάσια ἐνοριακὴ αἴθουσα τῆς Ἀξιούπολης, ἀπηύθυνα πατρικὲς εὐχὲς ἐγκαρδίωσης πρὸς ὅλα τὰ παιδιά, ὅπως καὶ εὐλογίες καὶ ἀνθομολόγησι πολλῶν συγχαρητηρίων πρὸς ὅλους τοὺς συντελεστὲς, εὐχαρίστησα ἰδιαιτέρως τὸν ἅγιο Δράμας, πού δὲν λησμονεῖ τοὺς ἀνθρώπους τῆς προηγούμενης μακρᾶς ἐκκλησιαστικῆς του διακονίας, καὶ τοῦ παραχώρησα τὴν διακονία τῆς ποιμαντικῆς διδαχῆς.

Αποθαυμάσαμε όλοι την προσήνεια καί αὐτῆς τῆς συμμετοχῆς τοῦ Σεβασμιωτάτου **Δράμας κ. Δωροθέου**.

Μίλησε γιά τήν σημασία τῆς ἐορτῆς, πού ὀνομάζεται **“Σύναξη τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου”** καί ἀποτελεῖ τήν ἀρχαιότερη θεομητορική ἐορτή, ὅποτε ἡ καθιερωμένη γιορταστική σύναξη τῶν παιδιῶν καί τῶν οἰκογενειῶν τους κάθε χρόνο ἐνέχει καί τήν εὐλογία αὐτῆς τῆς ἐορτῆς. Ἀναφέρθηκε ἔπειτα στίς ὁμορφες ἀναμνήσεις του ἀπό τόσες διοργανώσεις ἐπὶ τόσα χρόνια.

Καί ἐγκωμίασε τήν ἀνθρωπιά πού ἐμπνέεται προπαντός ἀπό τήν πίστη, μέ δύο εὐγλωττα περιστατικά ἀπό τήν ἐπαρχία του. Γιά ἓνα πολύ σοβαρό χειρουργεῖο καρδιοπαθοῦς παιδιοῦ χρειάζονταν ὑπέρ τίς 100.000 εὐρώ, ἐνῶ ὁ πατέρας μπόρεσε νά συγκεντρώσει μόλις 30.000 εὐρώ. Κι ὅμως· μόλις ἔγινε ἡ δημόσια ἑκκλήση, σέ μιά ἐβδομάδα συγκεντρώθηκαν 105.000 εὐρώ, δεῖγμα συμπόνια,

συμπαράστασης και αγάπης, πού μιμείται την φιλανθρωπία του Θεού.

Κάποιος άλλος πατέρας ρώτησε το παιδάκι του τί δώρο ήθελε για τὰ Χριστούγεννα, κι εκείνο ἀρνήθηκε νὰ κάνει τίς ἐπιλογές του, ἐπειδὴ κάποιο ἄλλο παιδάκι, πολύ φτωχό, δὲν θὰ εἶχε τὴν ἴδια χαρά. Κι ὁ πατέρας κατασυγκινημένος ἀγόρασε καὶ γιὰ κεῖνο τὸ παιδάκι καὶ γιὰ τὸ δικό του δῶρα γιὰ τὰ Χριστούγεννα. Ὅποτε, στὰ δύο περιστατικά, βλέπουμε τίς ἀπλές, μὰ τόσο ἀνθρώπινες συνέπειες τῆς εὐλογίας τῶν Χριστουγέννων.

Ἐγινε διανομὴ δώρων ἀπὸ τοὺς Ἱερεῖς π. Ἰγνάτιο Καλογεράκη τῆς Ἀξιούπολης καὶ π. Ἐμμανουήλ Λεβαντῆ τοῦ Πολυκάστρου, ἀπὸ τὸν παρευρισκόμενο Δήμαρχο Παιονίας κ. Κωνσταντῖνο Σιωνίδη, τὸν Πρόεδρο τῆς ΔΚ Ἀξιούπολης κ. Κύρο Καλαβάζη καὶ τοὺς περευρισκόμενους Δημοτικούς Συμβούλους.

Ὁ π. Ἰγνάτιος, καὶ πολύ σωστά, θέλησε νὰ εὐχαριστήσῃ ὅλους ὅσους συνέβαλαν στὴν ἐπιτυχημένη διοργάνωση. Ὁ δημοσιευμένος αὐθόρμητος χαιρετισμός του σὲ ἀνάρτηση τῆς Ἑνορίας ἀποδεικνύεται ἐνθουσιώδους (καὶ πρέπει νὰ εἶναι ἐνθουσιώδους), καθὼς τίποτε ὁμορφο καὶ ἀξιόλογο δὲν πραγματώνεται δίχως ἐνθουσιασμό, δίχως κοινὴ ἐπιστράτευση στὴν ἐπιδότηση τοῦ παιδικοῦ καὶ νεανικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, πού ἀποτυπώνεται σὰν μιὰ σπουδαία ἐμπειρία τῶν παιδικῶν τους χρόνων ἀπὸ τὴν ἐορταστικὴ αὐτὴ “μεταλειτουργικὴ” συλλογικότητα ὡς φροντίδα τῆς ἐνόριας Ἐκκλησίας. Νομίζω πὼς πρέπει νὰ παρακολουθήσουμε κι αὐτὸν τὸν λιτό κι ἐνθουσιώδη ἀπολογισμό.

«Ἐδῶ καὶ εἰκοσιένα (21) χρόνια τέτοια μεγάλη μέρα μαζευόμαστε ἀπὸ τίς ἐνορίες Πολυκάστρου καὶ Ἀξιούπολης γιὰ τὴν “γιορτὴ τῶν παιδιῶν”. Πρόθυμοι νέοι τῶν ἐνοριῶν μας, οἰκογενειάρχες, ἐθελοντές, φροντίζουν γιὰ τα δῶρα, τὴ μουσικὴ, ἀλλὰ καὶ τὸ φαγητό. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι αὐτό! Γιατί τὰ Χριστούγεννα εἶναι ἡ γιορτὴ τῶν παιδιῶν! Θερμές εὐχριστίες στὸν Δήμαρχ κ. Κωνσταντῖνο Σιωνίδη, πού διέθεσε τίς ὑποδομὲς τοῦ ΚΕΦΟ γιὰ τὴν Παρασκευὴ τοῦ φαγητοῦ. Τὸν Πρόεδρο τῆς Κοινότητας Ἀξιούπολης Κύρο Καλαβάζη γιὰ τὴν βοήθειά του. Τοὺς δωρητές μας: τοὺς κρεοπῶλες Δημήτριο Δέσση καὶ Εὐάγγελο Χατζηαγγελίδη, τὸν ἀρτοποιη-φούρναρη Νώντα Μαυροματίδη, τίς γαλακτοβιομηχανίες “Λύκας” καὶ “ΛΑΚΤΕΑ”, τὰ “Νερά Μακεδονίας”, τὴν βιοτεχνία ἐπεξεργασίας πατάτας τοῦ Ἀστέριου Ἀμπράζη· τοὺς καλοὺς μας μαγείρους Λάζαρο Χρυσουλίδη, Ὀλγα Δουλουμπάκα, Χρῆστο Καψίδη, Μαρία Σαμαρᾶ, Γλυκερία Ἀποστολίδου καὶ τίς ἀδελφές Σοφία καὶ Βαρβάρα Ἰορδανίδου γιὰ τὴν φροντίδα καὶ τὸ ὁμορφο μαγεῖρεμα. Σὰν ἐπισφράγιση τῆς χαρᾶς μας εὐχαριστοῦμε τὸν Σεπτὸ Ποιμενάρχη μας κ. Δημήτριο, ἀλλὰ καὶ τὸν Σεβασμιώτατο Δράμας κ. Δωρόθεο πού παραβρέθηκαν στὴν γιορτὴ».

Τά άπλά καί αúθόρμητα ίσως εἶναι διαρκέστερα σάν έμπειρικές άναμνήσεις στίς συνειδήσεις όλων τών παιδιών, τών συνεργατών καί τών συνεργών καί δωρητών. Καί ή συμμετοχή τόσων συνεορταστών συνιστά τόν καλύτερο μεταλειτουργικό

[ου ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ](#)

